

ELEGIA
IN FVNERE
IOSEPHI
GALLICH,
GENERALIS REGII
SEMINARII PESTIENSIS
DE CLERO ZAGRABIENSI
ALV MNI,
DIE XI. IANVARII MDCCLXXXVII.

— — — Cano tristia tristis.
OVID. de Pont. L. III. Epist. VIII.

PESTINI,
LITTERIS LETTNERIANIS.

Quid? plangamne truci sublatum funere Fratrem?

Plangam; animi pignus flebile carmen eat.

Et vos hoc vultis Fratrum noua turba meorum,

Fiat vt erepto triste ministerium.

Ah! iucunda vtinam possem dare carmina vobis,

Conueniunt numeris haec magis apta meis.

O! potius nostris immixtus caetibus ille,

Possset nunc studiis, colloquioque frui.

Tunc mea vobiscum nullius conscia luctus,

Laetitiā caperet Musa, iocosque daret.

At modo tabescens, ac iusto victa dolore,

Squallet, et obscuro vult latuisse situ.

Cum tamen id vultis Socii, nil ipse repugno.

Inuitam ad numeros sollicitabo Chelym.

Obsequar, et faciam, quod poscunt vincula Fratrum,

Quodque monet sanctae foedus amicitiae.

Interea vultum tenebrosa nube Thalia

Inuolue, et luteus sit tibi fronte color.

Tetram sume togam, spargens sine lege capillos,

Quam potes horridior, squallidiorque veni.

Occiduus quali sol nigrat imagine terras,

Dum fugit ex oculis nocte ruente dies.

Sic Iuuenem luge, cuius non spiritus unquam

Percelli potuit debiliore metu.

Nempe animum vegeto cum corpore praebuit illi

Patria, et Illyrici limina cara soli.

Postquam autem firmos longis feruoribus artus

Fregerat inuisi vis nocitura mali,

Insolita riguit subito formidine corpus;
Ipsa etiam riguit mens labefacta metu.
Torpuit haud aliter, quam qui Iouis ignibus ustus,
Torpet, et est vitae nescius ipse suae.
Sic durus rigor est, et ineluctabilis ordo
Fatorum, quem vis frangere nulla queat.
Atque ubi iam Iuuenis limen se tangere mortis,
Paene videt, maesto coeperat ore queri:
O! spes fallaces Iuuenum! fallacia vota!
Quid? precor o! homines, quam levis umbra,
sumus?
Ecce ego, cui Pylum Mater praedixerat aeuum,
Ante diem paruo contegar in tumulo.
Ah! dulcis Genitrix, quam me lugebis ademtum,
Funera dum tristris nuncius ipsa feret.
Offendi Lachesium primis vagitibus infans,
Immitem stimulans in mea damna manum.
Tam procul ignotis igitur moriemur in oris?
Depositem nec me. qui fleat ullus erit?
Exanimis nullus pollinctor perlinet artus?
Non reddam patrio corpus inane solo?
Quid mihi nunc profunt doctarum semina rerum!
Partaque quid studiis laurea prima meis!
Si mihi fas non est sudoris carpere fructus;
Nec possum lucro ciuibus esse meis.
Omnia nunc linquo, linquo Te, cara corona
Fratrum, de numero perdita gemma tuo.
Sed licet hic Patriam linquam, viduamque Parentem,
Est melior mihi spes in bonitate Dei.

Spes mea, mi Deus es, da, si peto, limen adire,

Et sedes Regni da penetrare tui!

In te ego spem totam, sed et omnia nostra repono,
Tecum voce volo deficiente mori.

In me, dum morior, vultus conuertere benignos:

Ah! sis mergendae portus, et aura rati.

Vos Iuuenes nunc exemplo sat discite nostro,

Quam celeri vitae praeterit hora gradu.

Sed iam deficio, iam vox, viresque labascunt,

Nox aeterna vrget, sis mihi CHRISTE salus!

Tum mox conticuit, nec postea plura locutus;

Coepitque enasci pallidus ore color.

Spiritus omnis abit, vultus et gratia frontis

Perditur, et species, quae fuit ante, perit.

Heu me! cui non sint documento haec funera?

Vel quis

Spem longam vitae, qui sibi fingat, erit?

Labimur vt fluuii, qui per decliue feruntur:

Labimur, ex alto ceu solet ire lapis.

Sed, tu Musa! citis iam tende per aera pennis,

Et Matri miserae tristia fata refer.

Dicito: Pestanam cum vix tuus hauserat auram

Iosephus, moriens decedit in tumulum.

Parce tamen lacrimis, nec te dolor enecet iste;

Parte etenim viuit nunc meliore sui.

M. T.